Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (seitsemäs jaosto)

17 päivänä joulukuuta 2015*

Ennakkoratkaisupyyntö — Asetus (EY) N:o 44/2001 — Soveltamisala — Yksinomainen toimivalta — 22 artiklan 1 alakohta — Asia, joka koskee esineoikeutta kiinteään omaisuuteen — Käsite — Vaatimus kiinteistöjen yhteisomistussuhteen purkamisesta niiden myynnillä

Asiassa C-605/14,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka korkein oikeus (Suomi) on esittänyt 22.12.2014 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 30.12.2014, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Virpi Komu,

Hanna Ruotsalainen ja

Ritva Komu

vastaan

Pekka Komu ja

Jelena Komu,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (seitsemäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. Toader (esittelevä tuomari) sekä tuomarit A. Rosas ja A. Prechal,

julkisasiamies: M. Szpunar,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Suomen hallitus, asiamiehenään H. Leppo,

— Tšekin hallitus, asiamiehinään M. Smolek ja J. Vláčil,

— Kreikan hallitus, asiamiehinään K. Georgiadis ja S. Lekkou,

* Oikeudenkäyntikieli: suomi.

— Espanjan hallitus, asiamiehenään M. García-Valdecasas Dorrego,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 22.12.2000 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 44/2001 (EYVL L 12, s. 1) 22 artiklan 1 alakohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa ovat vastakkain kahden Espanjassa sijaitsevan kiinteistön yhteisomistajat ja joka koskee näihin kiinteistöihin kohdistuvan yhteisomistussuhteen purkamista niiden myynnillä.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Asetuksen N:o 44/2001 johdanto-osan 11 ja 12 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(11) Tuomioistuimen toimivaltaa koskevien sääntöjen ennustettavuuden on oltava hyvä, ja niiden on perustuttava periaatteeseen, jonka mukaan toimivaltainen tuomioistuin määräytyy pääsääntöisesti vastaajan kotipaikan perusteella, ja vastaajan kotipaikan tuomioistuin on aina toimivaltainen, lukuun ottamatta joitakin tarkoin rajattuja tapauksia, joissa riidan kohteen tai osapuolten sopimusvapauden vuoksi jokin muu liittymäperuste on oikeutettu. – –

(12) Asianmukaisen lainkäytön helpottamiseksi tai tuomioistuimen ja riita-asian läheisen yhteyden vuoksi tulisi olla vaihtoehtoisia toimivaltaperusteita vastaajan kotipaikan mukaan määräytyvän toimivaltaperusteen lisäksi.”

4 Asetuksen II luvun 1 jaksoon, jonka otsikko on ”Yleiset säännökset”, sisältyvän 2 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Kanne henkilöä vastaan, jonka kotipaikka on jäsenvaltiossa, nostetaan hänen kansalaisuudestaan riippumatta tuon jäsenvaltion tuomioistuimissa, jollei tämän asetuksen säännöksistä muuta johdu.”

5 Asetuksen 3 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jos henkilön kotipaikka on jäsenvaltiossa, häntä vastaan voidaan nostaa kanne toisen jäsenvaltion tuomioistuimessa ainoastaan tämän luvun 2–7 jakson säännösten nojalla.”

6 Asetuksen II luvun 6 jaksoon, jonka otsikko on ”Yksinomainen toimivalta”, sisältyvän 22 artiklan 1 alakohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Seuraavilla tuomioistuimilla on asianosaisten kotipaikasta riippumatta yksinomainen toimivalta:

1) asiassa, joka koskee esineoikeutta kiinteään omaisuuteen tai kiinteän omaisuuden vuokrasopimusta, sen jäsenvaltion tuomioistuimilla, missä kiinteistö sijaitsee.”

7 Asetuksen N:o 44/2001 II luvun 8 jaksoon, jonka otsikko on ”Tuomioistuimen toimivallan ja menettelyn edellytysten tutkiminen”, sisältyvässä 25 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Jos jäsenvaltion tuomioistuimessa nostettu kanne koskee pääasiallisesti asiaa, jonka toisen jäsenvaltion tuomioistuin on 22 artiklan mukaan yksinomaisesti toimivaltainen tutkimaan, tuomioistuimen on omasta aloitteestaan jätettävä asia tutkimatta.”

Suomen oikeus

8 Suomessa yhteisomistussuhteista säädetään laissa eräistä yhteisomistussuhteista (180/1958); laki koskee sekä kiinteää omaisuutta että irtaimia esineitä.

9 Yhteisomistussuhteen purkamisesta lain 9 ja 11 §:ssä säädetään seuraavaa:

”9 § Yhteisomistajalla on oikeus saada osansa yhteisestä esineestä jakamalla erotetuksi. Jaossa noudatettakoon soveltuvin osin, mitä perintökaaren 12 luvun 4 §:ssä on säädetty.

Mikäli esineen jakaminen ei ole mahdollista tai se aiheuttaisi suhteettoman kalliita kustannuksia tai alentaisi huomattavasti esineen arvoa, on oikeudella valta yhteisomistajan vaatimuksesta ja hänen haastatettuaan toiset yhteisomistajat asiassa kuultaviksi määrätä esine myytäväksi yhteisomistussuhteen purkamista varten.

– –

11 § Esineen myymisestä ja kauppahinnan jakamisesta huolehtimaan oikeuden tulee tarvittaessa määrätä uskottu mies. Jos esine on määrätty myytäväksi huutokaupalla, on uskotun miehen asiana yhteisomistajien kanssa neuvoteltuaan määrätä myyntiehdot siltä osin, kuin oikeus sitä ei ole tehnyt, julkisesti ilmoittaa huutokaupan toimittamisesta sekä toimittaa tai toimituttaa huutokauppa. Uskottu mies allekirjoittaa kauppakirjan, milloin sellainen laaditaan.”

Espanjan oikeus

10 Siviililain (Código Civil) 10 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Kiinteän omaisuuden hallintaan, sitä koskeviin omistus- ja muihin oikeuksiin sekä sen julkisuuteen sovelletaan omaisuuden sijaintipaikan lakia.”

11 Siviililain 406 §:n mukaan ”yhteisomistajien väliseen omaisuuden jakoon sovelletaan perinnönjakoa koskevia sääntöjä”.

12 Espanjan tuomioistuinten toimivallasta säädetään siviiliprosessilain (Ley de Enjuiciamiento Civil) 52 §:ssä, jonka otsikko on ”Alueellinen toimivalta erityistapauksissa”, seuraavaa:

”1. Seuraavissa tapauksissa ei sovelleta edellisissä pykälissä säädettyjä oikeuspaikkoja vaan toimivalta määräytyy tämän pykälän säännösten mukaisesti:

1.° Asioissa, joissa on nostettu kiinteää omaisuutta koskeva esineoikeudellinen kanne, toimivaltainen on sen paikan tuomioistuin, jossa riidanalainen kiinteistö sijaitsee. Kun on nostettu useita kiinteistöjä tai eri tuomiopiireissä sijaitsevaa yhtä kiinteistöä koskeva esineoikeudellinen kanne, toimivaltainen on näistä sen sijaintipaikan tuomioistuin, jonka kantaja on valinnut.

– –”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

13 Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että Pekka Komu, Jelena Komu, Ritva Komu, Virpi Komu ja Hanna Ruotsalainen asuvat Suomessa ja omistavat Torreviejassa (Espanja) sijaitsevan omakotitalon yhteisesti siten, että kunkin kolmen ensin mainitun henkilön omistusosuus on 25 prosenttia ja kummankin viimeksi mainitun henkilön omistusosuus on 12,5 prosenttia. Ritva Komulla on lisäksi espanjalaiseen omaisuusrekisteriin kirjattu käyttöoikeus, joka kohdistuu Virpi Komun ja Hanna Ruotsalaisen omistusosuuksiin.

14 Pekka Komu, Ritva Komu, Virpi Komu ja Hanna Ruotsalainen omistavat lisäksi samassa kunnassa sijaitsevan kerrostaloasunnon yhteisesti siten, että Pekka Komu omistaa asunnosta 50 prosenttia, Ritva Komu 25 prosenttia sekä Virpi Komu ja Hanna Ruotsalainen kumpikin 12,5 prosenttia. Ritva Komulla on myös kyseiseen omaisuusrekisteriin kirjattu käyttöoikeus, joka kohdistuu Virpi Komun ja Hanna Ruotsalaisen omistusosuuksiin.

15 Ritva Komu, Virpi Komu ja Hanna Ruotsalainen haluavat saada osuutensa mainituista kahdesta kiinteistöstä erotetuksi, mutta koska yhteisomistajat eivät kyenneet sopimaan yhteisomistussuhteen purkamisesta, ensin mainitut tekivät Etelä-Savon käräjäoikeudelle hakemuksen, jossa he vaativat asianajajan määräämistä uskottuna miehenä myymään kyseiset kiinteistöt ja alimman mahdollisen myyntihinnan vahvistamista kummallekin niistä.

16 Pekka Komun ja Jelena Komun mielestä asetuksen N:o 44/2001 22 artiklan 1 alakohdan mukaan asiassa, joka koskee esineoikeutta kiinteään omaisuuteen, yksinomainen toimivalta on jäsenvaltion, jossa kiinteä omaisuus sijaitsee, tuomioistuimilla, joten he vaativat hakemuksen jättämistä tutkimatta ja täsmensivät, ettei Etelä-Savon käräjäoikeuden mahdollista päätöstä voitaisi mainittujen säännösten mukaan tunnustaa tehokkaasti Espanjassa. Kyseiset asianosaiset huomauttivat lisäksi, että kahteen pääasiassa kyseessä olevaan kiinteistöön kohdistuvaa omistusoikeutta rasittaa Ritva Komun nimiin omaisuusrekisteriin kirjattu käyttöoikeus, joka estää kiinteistöjen myynnin kolmannelle.

17 Todettuaan olevansa toimivaltainen ratkaisemaan asian Etelä-Savon käräjäoikeus hyväksyi päätöksessään 9.10.2012 hakemuksen uskotun miehen määräämisestä myymään kyseiset kiinteistöt huutokaupalla ja jakamaan kauppahinnan yhteisomistajien kesken ja alimman mahdollisen myyntihinnan vahvistamisesta kiinteistöille.

18 Pekka Komu ja Jelena Komu valittivat käräjäoikeuden päätöksestä Itä-Suomen hovioikeuteen.

19 Hovioikeus katsoi päätöksessään 7.5.2013, että vaatimus kiinteistön yhteisomistussuhteen purkamisesta myynnin avulla on asetuksen N:o 44/2001 22 artiklan 1 alakohdassa tarkoitettu esineoikeutta kiinteään omaisuuteen koskeva asia. Niinpä se totesi toimivallan olevan kyseisessä asiassa Espanjan tuomioistuimilla, kumosi käräjäoikeuden päätöksen ja siis jätti hakemuksen tutkimatta.

20 Ritva Komu, Virpi Komu ja Hanna Ruotsalainen ovat tehneet valituksen korkeimmalle oikeudelle, joka asian kannalta merkityksellisestä unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä muistutettuaan on kuitenkin katsonut olevansa epävarma siitä, kuuluuko pääasiassa kyseessä olevan kaltainen asia jäsenvaltion, jossa asianomainen kiinteä omaisuus sijaitsee, tuomioistuimen yksinomaiseen toimivaltaan. Niinpä korkein oikeus on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko – – asetuksen – – N:o 44/2001 22 artiklan 1 [ala]kohtaa tulkittava siten, että asiassa, jossa osa kiinteän omaisuuden yhteisomistajista vaatii omaisuuden määräämistä myytäväksi yhteisomistussuhteen purkamista varten ja uskotun miehen määräämistä myynnin suorittamiseksi, on kysymys artiklan 1 [ala]kohdassa tarkoitetusta asiasta, joka koskee esineoikeutta kiinteään omaisuuteen?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

21 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee kysymyksellään pääasiallisesti, onko asetuksen N:o 44/2001 22 artiklan 1 alakohdan ensimmäistä alakohtaa tulkittava siten, että tässä säännöksessä tarkoitettuun ryhmään asioita, jotka koskevat ”esineoikeutta kiinteään omaisuuteen”, kuuluu asia, jossa vaaditaan kiinteään omaisuuteen kohdistuvan yhteisomistussuhteen purkamista uskotun miehen toteuttamalla kyseisen omaisuuden myynnillä.

22 Aluksi on muistutettava, että asetuksen N:o 44/2001 22 artiklan 1 alakohdan ensimmäisen alakohdan mukaan asiassa, joka koskee esineoikeutta kiinteään omaisuuteen, yksinomainen toimivalta on sen jäsenvaltion tuomioistuimilla, missä kiinteistö sijaitsee (forum rei sitae).

23 Unionin tuomioistuimella on jo ollut tilaisuus todeta tuomioistuimen toimivaltaa sekä tuomioiden täytäntöönpanoa yksityisoikeuden alalla koskevan, 27.9.1968 tehdyn yleissopimuksen (EYVL 1972, L 299, s. 32; jäljempänä Brysselin yleissopimus) 16 artiklan 1 kohdan a alakohtaa koskevassa oikeuskäytännössään, jota sovelletaan myös asetuksen N:o 44/2001 22 artiklan 1 alakohdan tulkintaan, että ilmaisun ”asia, joka koskee esineoikeutta kiinteään omaisuuteen”, merkitys on ratkaistava unionin oikeudessa itsenäisesti, jotta voidaan mahdollisimman hyvin taata se, että sopimusvaltioille ja niille, joita asia koskee, kyseisen yleissopimuksen perusteella syntyvät oikeudet ja velvollisuudet ovat tasapuolisia ja yhdenmukaisia (tuomio Weber, C-438/12, EU:C:2014:212, 40 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

24 Brysselin yleissopimusta koskevasta vakiintuneesta oikeuskäytännöstä, joka on sovellettavissa asetukseen N:o 44/2001, ilmenee myös, että koska tämän asetuksen 22 artiklan 1 alakohdan säännökset ovat poikkeus asetuksen yleisistä toimivaltasäännöistä ja erityisesti sen 2 artiklan 1 kohtaan sisältyvästä säännöstä, jonka mukaan kanne henkilöä vastaan, jonka kotipaikka on jäsenvaltiossa, nostetaan tuon jäsenvaltion tuomioistuimissa, jollei kyseisen asetuksen säännöksistä muuta johdu, niitä ei pidä tulkita laajemmin kuin niiden tavoitteen takia on välttämätöntä. Mainittujen säännösten vaikutuksesta nimittäin asianosaisilla ei ole heille muutoin kuuluvaa, oikeuspaikkaa koskevaa valinnanvapautta, ja joissakin tilanteissa niistä aiheutuu, että asia tulee vireille tuomioistuimessa, joka ei ole yhdenkään asianosaisen kotipaikan tuomioistuin (ks. analogisesti tuomio ČEZ, C-343/04, EU:C:2006:330, 26 ja 27 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

25 Siltä osin kuin kyse on edellä mainittujen säännösten tavoitteesta, tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden täytäntöönpanosta yksityisoikeuden alalla tehdystä yleissopimuksesta laaditusta selvityksestä (EYVL 1979, C 59, s. 1) ja Brysselin yleissopimuksen 16 artiklan 1 kohdan a alakohtaa koskevasta vakiintuneesta oikeuskäytännöstä, joka on sovellettavissa asetuksen N:o 44/2001 22 artiklan 1 alakohdan ensimmäiseen alakohtaan, ilmenee, että pääasiallinen syy sille, että sen sopimusvaltion tuomioistuimilla, jossa kiinteä omaisuus sijaitsee, on yksinomainen toimivalta, on se, että kiinteän omaisuuden sijaintipaikan tuomioistuimella on läheisen sijainnin vuoksi parhaat edellytykset saada tietoonsa tosiseikat ja soveltaa yleensä sijaintipaikkavaltion perusteella määräytyviä oikeussääntöjä ja käytäntöjä (ks. analogisesti tuomio Weber, C-438/12, EU:C:2014:212, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

26 Lisäksi unionin tuomioistuin on täsmentänyt, että sopimusvaltion, jossa kiinteistö sijaitsee, tuomioistuinten yksinomainen toimivalta ei koske kaikkia esineoikeutta kiinteään omaisuuteen koskevia kanteita vaan ainoastaan kanteita, jotka kuuluvat kyseisen yleissopimuksen tai vastaavasti mainitun asetuksen soveltamisalaan ja joilla pyritään yhtäältä vahvistamaan kiinteän omaisuuden laajuus ja koostumus, omistus- ja hallintaoikeus taikka muut kiinteään omaisuuteen kohdistuvat esineoikeudet sekä toisaalta turvaamaan näiden oikeuksien haltijoille heidän oikeusasemansa perusteella syntyneet oikeudet (ks. vastaavasti tuomio Weber, C-438/12, EU:C:2014:212, 42 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

27 On myös muistutettava siitä, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan esineoikeuden ja velvoiteoikeuden välinen ero on se, että esineoikeus koskee esinettä ja sen oikeusvaikutukset ulottuvat jokaiseen, kun taas velvoiteoikeuteen voidaan vedota ainoastaan velallista vastaan (tuomio Weber, C-438/12, EU:C:2014:212, 43 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

28 Nyt käsiteltävässä asiassa on niin, kuten kirjallisia huomautuksia esittäneet jäsenvaltiot perustellusti katsovat, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa kiinteistöihin kohdistuvan yhteisomistussuhteen purkamista koskevassa vaatimuksessa on kyse esineoikeutta kiinteään omaisuuteen koskevien asioiden ryhmään kuuluvasta asiasta, joka kuuluu jäsenvaltion, jossa kiinteä omaisuus sijaitsee, tuomioistuinten yksinomaiseen toimivaltaan.

29 Tässä yhteydessä nimittäin on todettava, että tällainen vaatimus, jonka on tarkoitus johtaa kiinteistöihin kohdistuvan omistusoikeuden siirtoon, koskee esineoikeuksia, joiden oikeusvaikutukset ulottuvat jokaiseen, ja siinä on kyse asiasta, jolla pyritään turvaamaan näiden oikeuksien haltijoille heidän oikeusasemansa perusteella syntyneet oikeudet.

30 Samoin on korostettava, että myös asianmukaiseen lainkäyttöön liittyvät näkökohdat, jotka ovat asetuksen N:o 44/2001 22 artiklan 1 alakohdan ensimmäisen alakohdan taustalla, puoltavat tällaista yksinomaista toimivaltaa silloin, kun asiassa vaaditaan, kuten pääasiassa, kiinteään omaisuuteen kohdistuvan yhteisomistussuhteen purkamista.

31 Pääasiassa kyseessä oleviin kiinteistöihin kohdistuvan omistusoikeuden siirto nimittäin edellyttää sellaisten tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen huomioon ottamista, jotka ovat tunnusomaisia liittymäperusteelle, sellaisena kuin se määritetään asetuksen N:o 44/2001 22 artiklan 1 alakohdan ensimmäisessä alakohdassa, eli kiinteistöjen sijaintipaikalle. Huomioon on erityisesti otettava se, että kyseisiä kiinteistöjä koskevat omistusoikeudet ja näitä oikeuksia rasittavat käyttöoikeudet on kirjattu espanjalaiseen omaisuusrekisteriin Espanjan oikeuden mukaisesti, tai se, että kyseisten kiinteistöjen myyntiin liittyvät menettelyt mahdollisine huutokauppoineen ovat sen jäsenvaltion menettelyjä, jossa kiinteistöt sijaitsevat, taikka vielä se, että riitatilanteessa sijaintipaikan läheisyys helpottaa näytön hankkimista. Unionin tuomioistuin on jo todennut tässä yhteydessä, että erityisesti esineoikeutta kiinteään omaisuuteen koskevia asioita on yleensä arvioitava sen valtion oikeussääntöjen perusteella, jossa kiinteä omaisuus sijaitsee, ja näiden asioiden riitaisuus edellyttää usein sitä, että tehdään katselmuksia ja toimitetaan tutkimuksia sekä pyydetään asiantuntijalausuntoja, jotka on suoritettava paikan päällä (tuomio ČEZ, C-343/04, EU:C:2006:330, 29 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

32 Tämä oikeuskäytäntö on sovellettavissa pääasiaan, jossa – toisin kuin asunnon käyttökorvausta koskeneeseen tuomioon Lieber (C-292/93, EU:C:1994:241, 21 kohta) johtaneessa asiassa – yhteisomistussuhteen purkamista koskevien oikeudellisten edellytysten laajuuden määrittäminen, jolla voi olla jokaiseen ulottuvia vaikutuksia, kuuluu jäsenvaltion, jossa pääasiassa kyseessä olevat kiinteistöt sijaitsevat, tuomioistuinten toimivaltaan, kuten tämän tuomion 26 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenee. On siis niin, että jos pääasiassa sovellettavat aineelliset oikeussäännöt edellyttävät mainittujen kiinteistöjen konkreettisen jaettavuuden arviointia yhteisomistussuhteen purkamisen yhteydessä, tällainen arviointi voisi johtaa asiantuntijalausuntoja tukena käyttäen tehtäviin katselmuksiin, joiden määräämiseen olisi parhaat edellytykset jäsenvaltion, jossa kyseiset kiinteistöt sijaitsevat, tuomioistuimella.

33 Esitettyyn kysymykseen on vastattava edellä esitetyn perusteella, että asetuksen N:o 44/2001 22 artiklan 1 alakohdan ensimmäistä alakohtaa on tulkittava siten, että tässä säännöksessä tarkoitettuun ryhmään asioita, jotka koskevat ”esineoikeutta kiinteään omaisuuteen”, kuuluu asia, jossa vaaditaan kiinteään omaisuuteen kohdistuvan yhteisomistussuhteen purkamista uskotun miehen toteuttamalla kyseisen omaisuuden myynnillä.

Oikeudenkäyntikulut

34 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (seitsemäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 22.12.2000 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 44/2001 22 artiklan 1 alakohdan ensimmäistä alakohtaa on tulkittava siten, että tässä säännöksessä tarkoitettuun ryhmään asioita, jotka koskevat ”esineoikeutta kiinteään omaisuuteen”, kuuluu asia, jossa vaaditaan kiinteään omaisuuteen kohdistuvan yhteisomistussuhteen purkamista uskotun miehen toteuttamalla kyseisen omaisuuden myynnillä.

Allekirjoitukset